

UM convoca el congrés extraordinari

Unió Mallorquina tria nou president, Miquel Àngel Flaquer, però convoca el congrés extraordinari per elegir l'executiva.

No va ser possible d'evitar el congrés extraordinari, tot i haver-ho intentat fins al darrer moment. Les divergències dins l'executiva, entre els dos bàndols representats per Miquel Nadal –president fins la setmana passada– i Miquel Àngel Grimalt –vice-president també en la mateixa situació–, foren insalvables. Així doncs, hi haurà congrés extraordinari l'11 de juliol. Això sí, almanco hi hagué acord per a elegir un nou president que dirigirà tot el procés congressual i que tot fa suposar que l'assemblea del juliol ratificarà. Es tracta de Miquel Àngel Flaquer, actual portaveu del partit al Consell de Mallorca.

Situació estranya. Que un partit convoqui un congrés extraordinari al cap d'un any i mig del darrer ordinari no és habitual. I menys encara que ho faci amb un president acabat d'escollir –pel consell polític– a posta per coordinar el procés congressual i amb la intenció que sigui ratificat pel congrés. Aquesta situació s'entén per la necessitat d'evitar un enfrontament absolut entre els dos grups. Aquest darrer episodi –fins ara– de la rocambolesca crisi que travessa UM des de fa mesos començava ara fa quinze dies. Ara fa més d'un mes, l'executiva anuncià que proposaria al consell polític –de dilluns de la setmana passada– que convocàs un congrés extraordinari per a l'11 de juliol. D'aleshores ençà, molts militants han fet pressió als membres del consell polític i de l'executiva perquè s'evitàs un enfrontament que temien que

fóra una sagnia per al partit. Entenien que tant Nadal com Grimalt havien arribat a un punt d'enfrontament tan intens que deixar que lluitassin per la presidència al congrés volia dir fer créixer la tensió, amb perill que tot plegat acabàs en una escissió. D'aquí ve que –segons contenen diversos dirigents del partit– una bona colla de militants s'adreçassin als membres dels dos màxims òrgans –i especialment a Flaquer– per evitar la lluita oberta per la presidència. El paper de Flaquer va prendre molta consistència arran d'una intervenció seva a Televisió de Mallorca. En aquelles declaracions, amb una sinceritat total, digué, entre més coses, que “al nostre partit hi ha massa personalismes”, “pareix que ningú no s'adoni que perdem vots a raig cada dia” i que “si no fem les coses bé veuré, i seria el pitjor que podria veure a la meua vida, la fi d'Unió Mallorquina”. A partir d'aleshores molts militants i quadres dirigents el veren com la persona que podria congriar el consens dels dos grups enfrontats per tal de dirigir el partit. A més, ell ja ha dit del dret i del revés que el 2011 abandonarà la política, de manera que no amaga cap ambició de ser el futur líder del partit. Per tant, era la persona més idònia per a impedir una guerra i menar el partit fins a les eleccions i fins al congrés ordinari següent, que haurà de tenir lloc a final del 2011.

Les negociacions entre els grups sovintejaren durant la campanya electoral per a les eleccions europees. Però, per raons òbvies, es feren discretament, a fi d'evitar que perjudi-

cassin la candidatura. Fa dues setmanes, exactament el dimecres dia 3 de juny, quatre dies abans de les eleccions, es filtrava a tots els mitjans –que ho publicaven l'endemà– que s'havia arribat a un acord. Flaquer seria el president, ell elegiria una executiva i, si ho ratificava el consell polític –convocat per al dilluns dia 8 de juny–, no es convocaria el congrés extraordinari. Però no havien passat ni 24 hores quan les divergències entre els grups de Nadal i Grimalt es reproduïren. La composició de l'executiva n'era la causa. El divendres ja res no era segur. L'acord que només 48 hores abans es considerava fet, ara restava en l'aire. Durant el cap de setmana electoral hi hagué nous contactes, però no reeixiren.

Així s'arribava al crític dilluns dia 8. Hi havia convocada executiva a les 16.30 i, posteriorment, el consell polític. A porta tancada començaren les deliberacions de l'executiva devers les 5 de l'horabaixa. Hi havia consens que Flaquer dirigís el partit, però es mantenien les diferències respecte de la composició de la futura executiva. Finalment, la proposta que la direcció portà al consell fou que Flaquer fos elegit immediatament com a nou president, que dirigís el partit al capdavant d'una comissió gestora i que aquesta comissió controlàs el partit fins al congrés extraordinari, convocat l'11 de juliol, que hauria de ratificar el president i elegir la nova executiva. Una situació certament insòlita i no exempta de risc, perquè el congrés és sobirà per a ratificar o rectificar la proposta del nou president. A més, s'ha de suposar que l'enfrontament es reproduirà a l'hora de triar la nova direcció, llevat que Flaquer pugui enfortir-se prou durant aquest temps per imposar una direcció que eviti la confrontació. I això comptant, és clar, que mentrestant no surti cap candidatura –cosa improbable– contra ell ni cap altra opció d'executiva.

El reglament. Un dels punts essencials per a afrontar el congrés és el reglament que se seguirà. Fins ara, als congressos d'UM els delegats eren elegits pel sistema majoritari a cada agrupació. És a dir, segons el criteri proporcional al nombre de militants,

Miquel Àngel Flaquer, nou president d'UM.

cada grup local del partit tenia un nombre de delegats a escollir. Si al congrés hi havia més d'una candidatura per a l'executiva –com passà el 2003– o per a la presidència –mai no passà durant el llarg mandat de Maria Antònia Munar: 1992-2007–, cada una es presentava a cada agrupació, els militants de la qual elegien els delegats que haurien de donar suport a una candidatura o a una altra. El sistema per a escollir-los era el majoritari: el guanyador a cada agrupació, ni que fos per un sol vot, s'enduia tots els delegats. Això permetia de saber abans del congrés quina força exacta tenien els contendents. Per exemple,

el 2003, quan els anomenats crítics –Joan Melià, Joan Cerdà, Miquel Ferrer, entre més– s'enfrontaren a Munar per a l'elecció dels membres de l'executiva, se sabia prèviament que hi tenien un 20% dels delegats. A les votacions de l'assemblea, el resultat fou exactament aquest: 80% la llista oficialista i 20% la crítica.

Ara, tanmateix, per a aquest congrés extraordinari, s'ha canviat el sistema d'elecció de delegats. El sector de Grimalt demanà el consell polític que adoptàs el sistema proporcional, cosa que va ser votada i aprovada per àmplia majoria. La diferència, més enllà de la tècnica d'elecció, és

de gran importància política, perquè dins la poderosa agrupació de Palma, que aporta més d'una tercera part de delegats al congrés, ara hi disminuirà el nombre de representants al congrés que donen suport a Nadal, atès que el sector de Grimalt creu que obtindrà delegats també a la capital. Per això era tan important de saber el reglament del congrés. El sector de Grimalt pareix haver assolit una victòria prèvia, que és important per a afrontar l'elecció dels membres de la nova executiva al congrés. No obstant això, res no es pot preveure exactament, i podria ser que Flaquer s'imposàs. El fet cert és que aquests darrers mesos UM ha donat prou mostres de ser imprevisible, i qualsevol travessa formulada ara, quan encara queda un mes per al congrés, ha esdevingut massa arriscada.

L'aprovació d'un reglament que estableix l'elecció proporcional de delegats al congrés ja és una victòria de Grimalt

Miquel Payeras